

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ (Μάρκ. η΄, 34 - θ΄,1)
17 Σεπτεμβρίου 2017

Τρεῖς ἀπαραίτητες πρϋποθέσεις ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, ἀδελφοί μου, διευκρινίζονται στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς σωστὸς χριστιανὸς καὶ μαθητής τοῦ Κυρίου. Αντίθετα μὲ τὴν συνήθεια τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ποὺ προκειμένου νὰ προσελκύσουν ὄπαδοὺς ὑπόσχονται παροχές, τιμὲς καὶ ἀπολαύσεις, ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ ὁ πιστὸς τὸν ἑαυτό του, ὕστερα νὰ σηκώσει τὸν προσωπικό του σταυρὸ καὶ τέλος νὰ ὑπακούσει στὶς ἐντολές του.

Ο Χριστὸς δὲν ἀναγκάζει καὶ δὲν ὑποχρεώνει κανένα. Ζητεῖ ὅμως ἀπὸ τὸν καθένα μας ἐλεύθερα νὰ ἀκολουθήσει μὲ συνέπεια, ἀποφασιστικότητα καὶ ἡρωϊσμό.

Τὸ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν» ἰσοδυναμεῖ μὲ νέκρωση πρὶν τὸ θάνατο. Ἀπαρνοῦμαι τὸν ἑαυτό μου σημαίνει ταπεινώνομαι γιὰ χάρη τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων. Χάνω γιὰ νὰ κερδίσει ὁ ἄλλος. Στεροῦμαι γιὰ νὰ πλουτίσει ὁ συνάνθρωπός μου. Ἀρνοῦμαι κάθετὶ ποὺ μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεό. Ἁγωνίζομαι νὰ ὑποτάξω τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς σάρκας μου. Γυρίζω τὴν πλάτη στὴν πονηρία. Νεκρώνω ὅτι μὲ κρατάει δέσμιο μὲ τὴ γῆ. Ὑπερβαίνω τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ προσπαθῶ νὰ γίνω σωστὸ μέλος τῆς Ἔκκλησίας. Αὐτὸ προϋποθέτει δύναμη καὶ ἀποφαστικότητα. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὴ δική μας δύναμη ὑπάρχει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς δυναμώνει γιὰ νὰ τὸ καταφέρουμε, ἐπειδὴ μόνοι μας δὲν μποροῦμε νὰ παλαίψουμε κατὰ τοῦ διαβόλου.

Τὸ «ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ» ἀφορᾶ στὸν βαρὺ Σταυρὸ ποὺ ἐπωμίζεται κάθε πιστός. Ό πόνος εἶναι σὰν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸν πόνο τῆς Σταυρώσεως ὑπάρχει ἡ λύτρωση καὶ ἡ δόξα τῆς ἀναστάσεως. Ὁπως ὁ Χριστὸς ὑπέφερε πάνω στὸν Σταυρό, ἔτσι ὑποφέρει κάθε πιστὸς καθὼς σταυρώνεται κάθε μέρα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Τὶς ἀλήθειες τῆς σταυρώσεώς μας θὰ τὶς βιώσουμε στὴν καθημερινή μας ζωή. Ὁπως Ἐκεῖνος προδόθηκε ἀπὸ τὸ μαθητή του, ἔτσι κι ἐμεῖς προδινόμαστε ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους καὶ ἔμπιστους ἀνθρώπους μας. Ὁπως ὁ Κύριος παράνομα δικάστηκε καὶ κατακρίθηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς καταδικαζόμαστε μὲ εὐκολία ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους. Ὁπως Ἐκεῖνος περιφρονήθηκε, ὑβρίσθηκε, χλευάστηκε, ἔτσι κι ἐμεῖς γινόμαστε στόχος τῶν εἰρωνειῶν καὶ τῶν ὕβρεων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφέθηκαν δοῦλοι στὴν ἀμαρτία. Κλῆρος τοῦ μαθητοῦ εἶναι ἡ μίμηση τοῦ Διδασκάλου καὶ κληρονομιὰ τοῦ πλάσματος ἡ ζωὴ τοῦ Δημιουργοῦ.

Έκτος ὅμως ἀπὸ τὰ παθήματα ποὺ μᾶς προκαλεῖ ὁ κόσμος, ἔχουμε καὶ τὰ παθήματα ποὺ μᾶς προκαλεῖ ὁ ἕδιος μας ὁ ἐαυτός. Εἴναι οἱ πονηροὶ λογισμοὶ καὶ οἱ ἄτακτες ἐπιθυμίες ποὺ σὰν ἀγκάθια καὶ καρφιὰ προκαλοῦν τὴν θλίψη καὶ ἀνισορροποῦν τὸν ἀγῶνα μας.

Καὶ τέλος τὸ «καὶ ἀκολουθείτω μοι». Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ ἡ καθημερινὴ σταύρωση μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Χριστό. Ἐκεῖνος ποὺ κατόρθωσε νὰ νεκρώσει τὰ πάθη του καὶ νὰ σταυρώσει τὶς ἐπιθυμίες του χαριτώνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης, τῆς βαθειᾶς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης, τὰ ὅποια γεμίζουν τὴν ψυχή του καὶ ἔτσι νοιώθει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς, ἀφοῦ γίνεται δοχεῖο ἀγιασμένο τοῦ Θεοῦ.

Ἄγαπητοί μου ἀδελφοί,
ἡ δύναμη τῶν ἀπολαύσεων τοῦ κόσμου τούτου νικᾶ καὶ παρασύρει καθημερινὰ πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ τυφλὰ παραδίδονται στὴν ἔξουσία τῆς καὶ γίνονται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν θύματα τῆς ζωῆς.

Σήμερα ὁ Χριστός μᾶς ὑποδεικνύει ὁδὸν σωτηρίας. Εἴναι ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὸν προσωπικό μας Γολγοθᾶ, σκληρὸς καὶ ἀνηφορικὸς δρόμος, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸς καὶ σωτήριος. Στὴν πορεία τοῦ δρόμου αὐτοῦ θὰ κουρασθοῦμε καὶ θὰ ὑποφέρουμε, ὥσπου νὰ φθάσουμε στὸ τέρμα, ποὺ εἴναι ἡ κατάκτηση τῆς ζωῆς καὶ ὁ θρίαμβός της.

Ο Σταυρὸς ποὺ ἐπιλέγουμε ως τρόπο πορείας, νὰ ἔχουμε τὴν βεβαιότητα ὅτι εἴναι ζωὴ καὶ ἀνάσταση. Εἴναι ὁ πόνος ποὺ φέρνει χαρὰ καὶ ἡ νέκρωση ποὺ φέρνει αἰώνια ζωή. Άμήν.

[dkpdf-button]